

cùng lớp phải "vị nể". Rồi bố Vân bị chết, bố Vân cũng lên Sơn La công tác với bố anh một đợt, Vân phải bỏ học, rồi theo mẹ về quê ngoại ở Hải Hưng... Thế rồi sau đó ít lâu Vân lên đường trong đội ngũ của những người thanh niên mở tuyến có gặp anh ở chiến trường một vài lần. Vậy mà đã năm năm rồi, không hiểu Vân đã về quê nhà lâu chưa, mà không viết thư cho anh biết. Không hiểu rồi năm năm ấy, những sự cố gì đã đến với Vân và rồi Vân có còn là Vân, bạn anh những năm xưa nữa hay không? Năm năm rồi... Đêm nay, gặp Vân ở đây, gặp Vân trong cái khung cảnh éo le này...

- Thế nào anh? - Vân đã cúi hẳn xuống gầm xe, đôi mắt cô như dán chặt hố lầy.

Anh lái đã bò ra, còn anh... biết không thể từ chối được, anh cũng lật đật chui ra.

- Ôi chết! Anh Nghĩa, nãy giờ...

Vân giật mình lùi lại, hai mắt cô ta mở tròn kinh ngạc...

Cho đến khi tất cả mọi người xung quanh vỡ nhẽ cười âm cả lên, mà anh vẫn áp a áp úng như ngậm hạt thị, hai tai nóng bừng bừng, gương quá.

Thoáng nghĩ tới "tài nghệ" của những người mở đường trong tuyến lửa, anh mừng quá. Sau khi làm phần "thủ tục" rất là "đại đế", anh nói luôn một lèo:

- Quả thật là anh em mình ở hiền gặp lành các cậu ạ, xin giới thiệu "kỹ sư chống lầy" ở tuyến lửa vừa "hồi hương" sẽ giúp anh em ta một tay.

- Cả hai tay chứ ạ - Vân cười nhìn anh tinh nghịch.

Tất cả cùng cười, cậu Thành còn xoè xả hai bàn tay "chối xẻ" vỗ đen đét.

- Ý các anh định thế nào rồi? Vân hỏi.

Không hiểu sao, lúc ấy anh lại "tĩnh" như vậy, miệng cứ oang oang như lệnh võ:

- Định ấy à - định thì định nhiều lắm, chỉ tội là xe vẫn không lên được.

Giờ Vân định thế nào cứ nói, bọn mình làm...

- Thế chị Vân lại chỉ huy? Thành hỏi.

- Chứ sao nữa.

Sau một vòng đi quan sát, Vân dừng lại bên anh...

- Ở đây không có ván anh Nghĩa nhỉ - anh gật

đầu - ta đào phía sau anh ạ, xe ngập thế này thì chỉ còn cách ấy rồi chèn đã, cái cơ bản là đào thôi, xong dô nhau thì nữa cũng phải lên ấy chứ.

- Đào à? - Anh do dự - Nhưng thôi, miễn là xe lên đã, một hố vá tí là xong ngay.

Thế rồi bọn anh xúm lại, chỉ một lát, chiếc xe đã ngoan ngoãn lùi ra khỏi hố lầy sâu hoắm. Vân chạy lại đầu xe, đứng ở bậc lên xuống, nói như quát vào tai anh lái:

- Tiếp tục đi anh, em xi nhan..

Nghe Vân nói anh vội vàng chạy lại:

- Vân! Vân ơi, để vá lại đã chứ.

Trong tiếng ga rền, anh không nghe rõ Vân nói câu gì, chỉ thấy cái miệng cười cười và đôi mắt long lanh ánh lên, đầy vẻ tinh nghịch.

Chiếc xe quật sang phải, lách qua hố lầy rồi gầm lên lao về phía trước. Dưới sự điều khiển của Vân, nó quật sang trái, rồi sang phải, rồi lại sang trái. Có lúc bị khựng lại, bánh xe quay tròn, rồi lùi, rẽ phải, lại tiến...

Mặt đường rào rào dưới bánh xe, tôi tả như bị cày lên trong tiếng máy nổ ầm, tiếng ga găt gỏng.

Trời ơi! thế này là thế nào. Anh cầm đầu chạy theo:

- Khoan... khoan đã, dừng lại! Dừng lại Vân ơi. Chiếc xe dừng lại, tiếng ga xe hậm hực. Cứ để mặc cho mũi, mồm thi nhau thở, anh nói:

- Sao... Sao lại thế này...

Vân trả lời anh giọng vẫn tỉnh bơ:

- Không! Có sao đâu, anh tránh ra đi, không có xe quệt vào người bây giờ.

Nói xong, chiếc xe lại chồm lên. Anh đứng lặng người bên lề đường, lòng dạ ngổn ngang theo vệt xe đi... Trong mắt anh, chiếc xe đang chao đảo trên nền đường nham nhở đất đá, với những hố lầy. Tiếng ga xe thốc tháo như cào đập vào gan ruột anh trời ơi... Vân!

Mấy năm trời xa cách, quả thực cô đã lớn lên nhiều. Bao ý nghĩ tốt đẹp về Vân trong năm năm qua bỗng anh thấy như đang trôi dạt theo vệt xe xiết mạnh vào lòng đường. Cái âm thanh của sự đổ vỡ không thể cưỡng nổi tưởng như đang trào lên... Đôi mắt long lanh đầy tình nghịch của Vân đang cố tình xói chọc vào tim anh...

Chiếc xe đã sang hẳn bên kia trót lọt. Vân và

anh lái đang chạy trở lại, vừa nói với nhau điều gì vừa cười khúc khích. Qua chỗ anh cô ta nói to:

- Hơn hai chục vết anh nghĩa ạ. Tai anh càng ù đi, hai bắp chân mỗi như run lên bần bật, một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống - ông kỹ sư công binh làm đường mà còn như thế đấy!

Hai chục vết. Nhìn lại phía sau, cả đoàn xe vẫn đang nằm im lìm như chết trong đêm, hình ảnh ấy đã gọi anh trở về với hiện thực.

Đến bao giờ thông được xe? người thì ít, anh em cũng đã thấm mệt, trời lại sắp sáng rồi...

- Nghĩa ơi! Khẩn trương lên, tổ chức ngay đi mới kịp. Nghe anh Phùng gọi, anh lặng lẽ quay trở lại, lòng ngổn ngang... Nhờ vả hai trung đội kia ư? Nhớ lại những việc làm của mình ban nãy, anh ngượng quá. Nhưng bây giờ thì còn biết làm sao được. Đại đội trưởng Phùng đã tổ chức cho cả đại đội bắt tay vào công việc, còn anh... anh không còn đủ nghị lực để nhắc nổi đôi chân đã bị chôn cứng xuống hố bùn nhầy nhụa. Đầu anh đang căng ra, bao ý nghĩ chồng chéo lên nhau...

- Khẩn trương lên các đồng chí ơi!

- Nhanh chân lên các bạn, để ùn lại lúc nào là có tội lúc ấy.

- Vào đi, không lại hết phần bây giờ...

Tiếng đồng chí lái xe ban nãy trầm trầm chắc khoẻ. Tiếng của Vân lạnh lót, tiếng gọi nhau í ới; tiếng cười đuối dài trên đường, tiếng bước chân tất tưởi rậm rịch...

Anh bàng hoàng sửng sốt, tưởng chừng như không thể tin vào mắt mình nữa. Các anh lái xe các cô dân công đang đến với bọn anh bằng tất cả những dụng cụ sẵn có. Với tiếng cười tiếng nói cởi mở chân tình, tất cả cùng lao vào mặt đường say sưa không biết mỏi. Tiếng búa đập đá chan chát. Tiếng xẻng xắn đất ngọt lừ, tiếng va chạm lịch kịch, hối hả. Chẳng bao lâu, con đường đã được trở lại vị trí của nó, nhưng vững chãi hơn và đẹp hơn.

Đoàn xe nườm nượp nối đuôi nhau chở vật liệu vào công trường trong những bàn tay vẫy, tiếng chào hỏi thân mật. Kim đồng hồ chỉ sáu giờ, gió từ sông Luộc tràn về mát rượi. Chân trời bừng sáng...

*

* *

Sau cái buổi ấy, rồi suốt cả năm tháng trời vật lộn với công trình, anh ít có dịp gặp lại Vân. Nhưng những kỷ niệm về Vân, về những vệt xe lầy, trung đội công binh vẫn trân trọng gìn giữ suốt chiều dài các hạng mục của công trình. Mỗi lần nhìn lại chặng đường mình đã vượt qua, thì dòng suy tưởng buồn vui cứ lẫn lộn trong anh, vui vì chúng anh đã dám học, dám làm và đã chiến thắng. Nhưng buồn vì... phải xa Vân sau khi hoàn thành nhiệm vụ của công trường.

Trước khi trở về quê nhà. Vân đến chào anh, anh tiễn đưa Vân trên bờ con sông Đào vươn dài tít tắp giữa cánh lúa vàng đang mùa chín rộ...

- Vân này! Bao suy nghĩ được anh chuẩn bị khá chu đáo thế mà bây giờ đều đi đâu cả, anh sẽ phải nói với Vân từ đâu nhỉ? Và nói câu gì trước? Công trình đang gấp rút hoàn thành đã xa dần, như thúc giục anh lên tiếng.

- Vân có còn nhớ cái đêm.. gặp nhau không?

Vân cười, giọng sôi nổi hẳn lên:

- Hôm chiếc xe lầy chứ gì, em nhớ chứ. Quên sao được anh. Chúng em trước kia cũng vậy - Vân chớp chớp mắt, nhìn ra khoảng không bao la như cố tìm lại những kỷ niệm đã qua rồi tiếp

- có những đoạn đường làm ấu hàng kilô mét không đúng quy cách, phải "gánn" hàng trăm hố lầy, nhưng lại càng phấn khởi vì mình thấy mà sửa được ngay. Mình làm đường cho xe đi, chứ có làm cảnh đâu anh? Chỉ có thực tế kiểm nghiệm và thử thách là chuẩn xác nhất thôi anh ạ.

Vân chỉ làm nghĩa vụ dân công ở công trường có hai tháng. Sau vụ "thất tình" với em, và khi về công trường, anh bỗng gặp lại Vân. Anh đã có ý định mơ hồ là sẽ đặt quan hệ với Vân, nếu như Vân còn chưa có gì. Nhưng trong buổi chia tay đêm ấy, Vân cho biết, Vân đã có chồng và có hai con rồi. Thế là anh lại thất vọng. Vân có hỏi anh về chuyện riêng tư, anh đã kể cho Vân nghe từ dạo gặp Vân ở chiến trường - Anh kể hết về nỗi đau khổ của anh, chẳng hề dấu diếm gì. Vân rất cảm động và động viên an ủi anh, tìm hạnh phúc khác. Buổi chia tay thật buồn ngủi và thương cảm. Bỗng Vân ôm chầm lấy anh và hôn anh tới tấp, làm anh hết sức ngỡ ngàng và thích thú.

- Hỡi chàng hiệp sĩ ngã ngựa, hãy đứng cảm lên chứ!

Cô bạn gái của anh vẫn còn mang trong người

chất linh trường sơn, táo bạo và mãnh liệt, làm anh như ngạt thở và ngậy ngất. Gió bờ sông tràn trề, đêm công trường bàng hoàng.

*

* *

Anh cũng không ngờ thời gian trôi nhanh đến như vậy. Ngoảnh đi ngoảnh lại đã 6 tháng rồi, mà công trường đã hoàn thành, thật như một giấc mơ. Cho mãi đến sau này anh chưa được tham gia công trình nào lớn và nhanh như thế nữa. Chỉ 6 tháng trời ở công trường mà anh đã trưởng thành, cứ như là mình vừa tốt nghiệp thêm một khoá kỹ sư xây dựng vậy.

Quả thật, nếu như không có công trường A T thì năm năm sau, anh đã không tự thiết kế và thi công xây dựng lấy nhà mình được như vậy; đến nỗi hàng xóm điều phải thốt lên "nhà ông kỹ sư xây dựng có khác, vừa đẹp lại vừa chắc". Thật cũng xứng đáng là anh đã trải qua một trường học gian khổ".

Sau công trình A Th, anh đã thực sự trở thành trợ thủ đắc lực của ông Đen. Theo kế hoạch của Bộ Quốc phòng và Bộ Thủy lợi, người ta định

giao cho ông Đen và các lực lượng quân đội làm tiếp một số công trình thuỷ lợi lớn nữa. Anh đã cùng ông Đen đi khảo sát ở nhiều nơi: Quảng Ninh, Hà Bắc, Hà Sơn Bình, Nghệ An v.v.... và nếu không có chiến tranh biên giới sắp xảy ra thì anh đã cùng ông Đen đi làm tiếp những công trình thuỷ lợi mới này.

Nhưng chiến tranh biên giới sắp xảy ra, các lực lượng quân đội làm kinh tế phải rút về, gấp rút chuẩn bị chiến tranh. Lại một cuộc xáo trộn mới về tổ chức biên chế và nhân sự, lại có sáp nhập và tách ra, và những con ông cháu cha, những người có chức có quyền, có vai có vế có ô có dù lại tha hồ mà chạy chọt, đút lót, trao đổi để cố chiếm lấy những vị trí có lợi, có chức có quyền mà lại an toàn không phải ra biên giới, không phải trực tiếp chiến đấu. Và những ông cán bộ tổ chức, quân lực lại cứ rối bung lên, có nhiều ông nhân cơ hội này mà đục nước béo cò.

Cấp trên định đưa đại úy Đen đi làm trung đoàn trưởng một trung đoàn công binh ở biên giới. Nhưng vì ông chưa được phong thiếu tá nên chỉ được giao làm trung đoàn phó. Còn anh, ý kiến đề bạt của ông Đen lên phòng cán bộ, người

ta đã nhận vừa hứa sẽ phong cấp trung úy cho anh, nhưng đang bận biên giới nên hoãn lại. Vẫn với cái lon trung sỹ nên người ta lại đưa anh về bộ phận bổ sung chiến sỹ cho các đơn vị biên giới.

Một lần nữa, cuộc đời của đại úy Đen lại đen. Và anh vốn đã đen, lại thêm cái đen của ông, nên càng đen thêm.

*

* *

Một buổi trưa tại công trường A T. Một cô gái có dáng người nhỏ nhắn khoảng hai mươi tuổi, có nước da trắng nhưng lại tái, bộ mặt rất duyên, dáng mệt mỏi, dắt chiếc xe đạp vào cổng công trường, gặp đồng chí chiến sỹ gác cổng cô liền hỏi thăm:

- Anh cho em hỏi bác Đen có ở đây không ạ?

- Có, nhưng cô hỏi bác Đen có việc gì cơ? Tên cô là gì nhỉ?

- Dạ, em là người nhà, tên em là Hẹn, Lê Thị Hẹn.

- Cô ngồi trong nhà khách chờ một lát, tôi gọi điện cho, không chắc lúc này thủ trưởng có ở nhà hay đang ở ngoài hồ móng cũng nên.

Nói xong anh lính gác quay máy điện thoại, hỏi tổng đài, rồi xin máy của thủ trưởng Đen. Một lát sau có tiếng nói ồm ồm trong máy:

- Ai đấy? Tôi Đen đây! .. Hả, người nhà tôi hả, tên là gì? Lê Thị Hẹn à, ngừng một lát như để suy nghĩ - ồ, tôi không quen ai là Hẹn đâu. Hỏi xem cô ấy ở đâu đến? ở Hải Phòng à? Có việc gì? Việc rất cần à - Được tôi sẽ ra.

Ông Đen đang định ngủ một lát sau khi làm việc buổi trưa rất căng thẳng, nhưng ông xếp lại hồ sơ, rồi bước ra ngoài, đi về phía nhà tiếp khách ở cổng. - Tuy là công trường ở dã ngoại, nhưng đơn vị vẫn duy trì được nề nếp như ở trong doanh trại chính quy.

Khi ông đến nhà khách, cô gái vội vàng đứng lên, mặt thẹn thùng đỏ bừng, ấp a ấp úng không thành lời.

- Tôi là Đen đây, ai hỏi gì đấy?

- Dạ cháu đây ạ!

- Có việc gì đấy. Cô ngồi xuống, cô cứ nói đi.

- Dạ thưa bác, cháu... cháu là.. vợ chưa cưới của ... của anh Nghĩa, vâng, Nguyễn Thế Nghĩa ạ!

- Hả, vợ chưa cưới của Nghĩa à? Thế mà tôi chưa biết đấy, xin lỗi - Thôi được, thế thì có việc gì nào cô bé?

- Anh ấy mấy tháng nay không về... anh ấy định... bỏ cháu ạ.

Nói chưa dứt câu, cô gái bỗng òa lên khóc.

- Thôi nín đi, con gái đến thăm chồng sắp cưới mà lại khóc nè người ta cười cho. Yên trí, anh chàng Nghĩa của cô vẫn ở đây. Công trường rất bận, cậu ta không thể về được. Lát nữa tôi gọi cậu ấy ra cho - mà thôi, cô đi theo tôi vào trong này đi.

Cô Hẹn đứng lên đi theo ông.

Đại úy Đen mời cô hẹn vào trong phòng mình, rót cho cô một ca nước nguội.

- Cứ ngồi đây, nước uống đấy, nước rửa có chậu kia, rửa mặt đi kẻo thằng Nghĩa nó không nhận ra đâu - Cô gái bẽn lèn đứng lên rửa mặt, ông bỏ ra ngoài đi tìm Nghĩa.

Mãi một lúc lâu, ông Đen mới tìm ra Nghĩa ở khu vực nhà ăn -Anh ta đang nằm bò ra để đọc bản thiết kế cốt thép, anh ta phải tranh thủ thời

gian để nghiên cứu học tập thêm. Ông Đen vỗ vào vai làm Nghĩa giật mình.

- Này, cậu đội trưởng đội 202 ở xã Toàn Thắng đang đến hỏi cậu cái gì đấy, đang ngồi ở chỗ buồng mình ấy. Hình như mời xuống uống rượu thì phải. Nói rồi ông bỏ đi, Nghĩa vội vàng cuộn thiết kế lại đi về phía nhà thủ trưởng.

Vừa mở cửa vào Nghĩa vừa hỏi:

- Ông nào hỏi gì, mà giữa trưa cũng đến quấy rầy đấy! Nhưng Nghĩa bỗng ngỡ ngàng, khi thấy Hẹn đang ngồi kia, chứ không phải một cậu nào như ông Đen nói. Hẹn đứng lên vẻ hờn rồi:

- Anh!

Nghĩa như bị ức chế một điều gì, bỗng nổ bùng ra mặt nóng bừng, anh dồn một thôi một hỏi:

- Ủ, đến đây từ bao giờ, đến đây làm gì, tại sao lại phải đến đây, người ta bận không về được, thôi về đi, ở đây người ta cười cho, xong công trình này tôi mới về được!

Một tốp các kỹ sư thực tập của lớp T17 trường đại học thuỷ lợi, khoảng bốn, năm cô rất duyên dáng đang đi qua cửa, gọi với vào:

- Anh Nghĩa ơi, đi làm đi.

- Ở các cô đi trước đi tôi ra sau, thiết kế đây này. Nghĩa đưa thiết kế ra cho các cô - Hẹn hát đầu về phía các cô, bĩu môi mỉa mai:

- Ở đây vui vẻ như thế này thì anh còn thiết gì về Hải Phòng nữa.

- Thôi này có chuyện gì thì nói đi, tôi còn đi làm đây, đừng có vớ vẩn.

- Ba má cho em xuống hỏi xem, có định cưới nữa không để còn chuẩn bị - Hay là... thôi thì thôi.

- Nói với ba má là công trường đang bận lắm, chưa có thì giờ đâu, bao giờ xong công trường mới bàn sau. Mà này.. xong công trường này lại đi công trường khác cũng nên. Thôi về đi, tôi đi làm đây. Chủ nhật tới tôi sẽ về nói chuyện. Nói xong Nghĩa bỏ ra ngoài rồi đi đến hiện trường, bỏ mặc một mình Hẹn thút thít khóc trong phòng.

Toàn bộ câu chuyện của Nghĩa và Hẹn được mấy cô kỹ sư thực tập nghe được rồi kể lại với ông Đen ở ngoài hiện trường. Khi ông Đen về, Hẹn lau nước mắt và kể lại toàn bộ đầu đuôi mối quan hệ của họ cho ông Đen nghe. Thông

cảm với tính cách của tuổi trẻ, nông nổi, hay xấu hổ, dễ tự ái, ông không bắt Nghĩ phải quay lại để tiếp xúc với Hẹn, mà ông chỉ động viên cho Hẹn về, vì quả thực công trường đang bận thật. Ông hẹn với cô, một dịp khác khi về quân khu ông sẽ vào thăm gia đình.

Cô Hẹn cúi thủi dắt xe đạp ra về, nhưng trong lòng đã bùng lên một chút hy vọng.

*

* *

Hẹn là con gái thứ hai của ông Kỳ, chủ nhiệm một hợp tác viên ở ngoại ô Hải Phòng. Cuộc đời phiêu bạt lang thang của ông Kỳ từ những ngày còn trẻ đi tha phương cầu thực kiếm ăn, từ phu khuân vác Cảng nhà Bè đến phu lục lộ, phu đồn điền cao su... đã để lại cho ông nhiều khốn khổ cực nhọc, nhưng cũng rèn cho ông ý chí làm ăn và mơ ước làm giàu. Ông đã dành dụm được một số vốn, sau hoà bình lập lại, vợ chồng kéo nhau về miền Bắc sinh sống. Quê hương Hà Nam của ông là vùng chiêm trũng "Sống ngâm da chết ngâm xương" khó bề làm ăn, ông mới ra Hải Phòng sinh cơ lập nghiệp. Bằng sức lao động và

tài trí của mình, bằng những kinh nghiệm sống thức thời và những va chạm xã hội, đã tạo cho ông một thế đứng vững chắc ở một khu phố ven đô này. Hợp tác xã của ông ngày càng làm ăn phát đạt, và bản thân ông cũng ngày càng giàu thêm lên. Vợ chồng ông vốn là người hiếu khách, nhà lại có bát ăn bát để, ông lại quan hệ rộng rãi, nên hàng ngày nhà ông có khá nhiều khách ra vào. Những nhà lãnh đạo Đảng, chính quyền cao nhất của khu phố, của quận, của phường ông, thời nào, cũng quen thuộc và thân thiện với ông. Ông thân với họ để làm ăn cho dễ dàng, họ thân với ông để nhờ vả và kiếm chác. Ông bà lại sinh hạ được bốn cô con gái, mãi sau mới thêm được cậu con trai. Các con gái ông, nhờ trời cũng khá khinh và xinh đẹp, nên những khách vô công rồi nghề ngày càng đến đông hơn, nhất là đám thanh niên trai trẻ thì cứ thi nhau đến để "ba ba, má má, con con".. chả là ông bà Kỳ trước đây sống ở Nam Bộ nên quen xưng hô ba má với các con. Trong số những loại con "cha vợ chú vào" ấy, đông nhất vẫn là cánh bộ đội trẻ. Nhà ông lại ở gần cổng quân khu, nên chẳng mấy khi vắng màu áo quân phục ở nhà ông; khi thì anh A đi công tác xa lâu ngày ghé về chơi, tắm rửa nghỉ

ngôi, lúc thì anh B sắp đi, ghé qua nhà gửi ít đồ đạc. Khi thì anh C ra nhờ mấy em gái đập máy khâu vá lại cho chỗ áo rách... Buổi tối và nhất là ngày chủ nhật, thì ông bà Kỳ thường phải trốn lên gác cho yên tĩnh, còn để dưới nhà mặc kệ cho bọn trẻ đùa nghịch, chơi bời, đàn nhạc có lúc như vỡ chợ.

Khốn khổ, những nhà đông con gái thường phải thế, và đó cũng là niềm tự hào của những ông bố bà mẹ có những đứa con gái xinh đẹp ưa nhìn, và thật đau khổ cho những ông bà có con gái không có người dòm ngó tới.

Trong số những anh bộ đội ra vào nhà ông Kỳ kiểu bố bố con con ấy có kỹ sư Nguyễn Thế Nghĩa. Sau chuyến trở về đau buồn và vụ thất tình lớn lao với cô Ngải ở đoàn 90X, Nghĩa như người mất thăng bằng; anh chẳng buồn chơi bời quan hệ gì với ai cả, hơn nữa trong công tác cũng không được thuận lợi phấn khởi. Tuy ở thành phố nhưng ít khi ra đến ngoài phố hoặc dong chơi lang thang như cái thời còn trẻ trai sôi nổi. Cái tuổi ngoài ba mươi của anh không còn là tuổi chơi bời bông bột nữa. Anh chỉ dành thời gian đọc sách báo, đọc để giải trí và đọc để học tập, anh phải tự

mình nghiên cứu giáo trình địa chất công trình để đáp ứng nhu cầu công tác của anh.

Thấy nét mặt của anh lúc nào cũng lăm lăm lì lì, đăm chiêu suy nghĩ như một ông cụ non, các bạn anh trong phòng công binh rất thông cảm với tâm tư tình cảm của anh, họ kéo anh đi chơi cho khuây khoả, khi thì họ lôi đi xem phim, xem hát, lúc thì họ kéo đi làm bữa nhậu ngoài quán, dần dà Nghĩa cũng bị rơi vào nhà ông Kỳ lúc nào không biết. Các bạn đem hoàn cảnh gia đình của Nghĩa kể cho ông bà Kỳ nghe làm ông bà rất thương.

- Chúng con gửi nó làm rể ở đây với ba má đấy! - Bọn bạn bè tán vào - Bà Kỳ cũng phù hoạ:

- Ừ cũng được, ưng đứa nào tao gả cho nào? Có con chị nhỉnh hơn, vừa đôi phải lứa thì lại sắp cưới mất rồi.

- Má cho nó cô thứ hai thôi, càng trẻ! Cái cô làm thợ may ấy!

- Ừ, nếu nó ưng thì tao cũng đồng ý thôi!

"Nếu nó ưng" có nghĩa là con gái của bà ưng, cũng có nghĩa là thằng Nghĩa ưng. Thực ra bà chỉ lo lắng Nghĩa không ưng thôi, chứ còn con

gái bà nó ưng ngay thằng Nghĩa tuy hơn nó trên mười tuổi nhưng trông người lại rất trẻ, tuy hơi thấp một chút nhưng khoẻ mạnh rắn chắc, nhanh nhẹn tháo vát, ăn nói lại tử tế, nó là là kỹ sư là trí thức, gia đình lại là cách mạng... như thế mà còn chả ưng thì ưng cái nổi gì. Ừ thì nó không có cơ sở gia đình, nó chỉ có hai bàn tay trắng, thế lại càng hay, còn mình lại càng không phải làm dâu, bà sẽ xây dựng cơ ngơi cho chúng nó ở ngay đây, ở gần bà, "tội gì mà gả chồng xa". Giả sử con gái bà, cái Hẹn ấy nó chưa ưng, nó chê thằng Nghĩa già, thì bà sẽ thuyết phục khuyên nhủ, phân tích cho nó điều hơn lẽ thiệt, rồi nó cũng phải nghe thôi.

Ấy là bà lo xa thế thôi, chứ con gái bà, cái cô Hẹn ấy, kể từ hôm bạn bè, bộ đội, gợi ý gán ghép và chế giễu cho, thì cô đã thấy thích rồi, thấy ưng rồi. Cô chỉ thương cho cái hoàn cảnh nhà anh Nghĩa mà thôi, liệu cô có thể lấy tình cảm của cô mà bù đắp lại cho anh được không? Rồi từ đó, tình cảm của cô chỉ dành riêng cho Nghĩa, cô chăm sóc Nghĩa từng ly từng tý, chiều chuộng anh, động viên an ủi anh, làm cho anh vui.